

gaa løs omkring. Jeg skulde derfor heller ikke have Noget imod at gaa til et lignende stærkere Ansvar i denne Lov, hvis man virkelig vilde gaa saa vidt, at man vilde forbyde Folk at have løsgaaende Hunde her i Kjøbenhavn, men saa længe man ikke vil det, saa længe man vil have den nuværende Rets-tilstand bevaret, hvorefter det ikke i og for sig er utilladeligt at have løsgaaende Hunde, synes jeg ikke, at der er Grund til at indføre et saadant særegent stærkt og skarpt Erstatningsansvar, som ellers ikke kendes i noget andet Forhold, hvorefter den, som ingen Uagtsomhed har gjort sig skyldig i, skal komme til at erstatte endogsaa udover den naturlige Følge af Skaden, nemlig den i Penge vurderlige Skade. Det er derfor, som sagt, jeg har tilladt mig at foreslaa, at man skulde blive staaende ved en Henvisning til Lovgivningens almindelige Regler, hvilket altsaa vil have til Følge, at disse Sager følge samme Regel som andre Erstatnings-sager, og at man i Kjøbenhavn ikke forholder sig anderledes end udenfor Kjøbenhavn.

Rosenørn: Det var Udvalget bekendt, at det efter al Sandsynlighed vilde blive Tilfældet, at den høitærede Justitsminister vilde stille et Vædringsforslag, saaledes som det her er flet, medens jeg ikke fandt nogen Anledning til selv at stille dette Vædringsforslag, fordi jeg holdt mig overbevist om, at naar det fremkom fra den høitærede Justitsminister, vilde det fremkomme med en ganske anden Autoritet og blive ganske anderledes godt begrundet, end jeg saae mig istand til. Maaſte man tillige vil finde det ret naturligt, at jeg af et vist Courtoisie lige overfor Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse ikke fandt mig foranlediget til at søge indført nogen Forandring i Lovforslaget, som den havde havt til Betænkning, og som den ikke havde fundet Anledning til at gjøre nogen Forandring i. Jeg har imidlertid i selve Udvalget erklæret, at saafremt den høitærede Justitsminister kom frem med dette Forslag, var det min Hensigt at stemme derfor, og efter det grundige Foredrag, vi nu have hørt af den høitærede Justitsminister, haaber jeg, at ogsaa det høie Thing vil stemme for Forslaget. Jeg skal til, hvad der er blevet ud-talt, blot føie et Par ganske faa Ord. Jeg tror, at det Formaal, som haves for Die med dette Vædringsforslag, kun høist usuldfornent vil blive realiseret. Dersom jeg for Exempel tænker mig, at Hunde fra Jurisdiktioner, der grændse til Kjøbenhavn, streife her ind i Kjøbenhavn — der er jo visse Tider af Aaret, hvor Hundene

have stor Tilhøielighed til at streife omkring — og der bide Nogen, men Hunden tilhører en Mand, der bor i en af de tilgrændsende Landjurisdiktioner, hvorledes skal der da forholdes? Mon da Dommeren i Landjurisdiktionen vil anse sig forpligtet til at dømme efter en Lov, som alene gjælder for Kjøbenhavn? Omvendt: hvorledes vil det gaa, dersom Hunde fra Kjøbenhavn streife omkring i tilgrændsende Jurisdiktioner og bide et Individ derude, vil da den kjøbenhavnske Domstol anse sig berettiget til at give Beskommende Erstatning for Svie, Smerte osv.? Jeg tvivler derpaa. Vædringsforslaget siger udtrykkelig: „Bider en i Kjøbenhavn løsgaaende Hund Nogen paa Gader og Veie eller i Afdgangen til Husene, sønderriver osv.“ Dette gjælder jo altsaa kun om Hunde, der streife omkring her inde paa Gader og Stier, eller hvor der er Afgang til Huse; men komme de ud i de tilgrændsende Jurisdiktioner, bliver det jo et stort Spørgsmaal, om man her vil anse sig berettiget til at dømme de paagjældende Ciere til den Erstatning, som Vædringsforslaget forlanger, naaget det ikke er Tilfældet, at de streife omkring paa Gader og Stier. Mit oprindelige Standpunkt til hele dette Lovforslag var, at jeg ønskede, det skulde gaa igjennem uden mindste Vædring, men da det blev sendt til Udvalget og igjen er sendt til Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse, og denne i alt Væsentligt har erklæret sig enig med Udvalget, har jeg, som jeg før sagde, ikke selv fundet Anledning til at stille noget Vædringsforslag, men jeg tillader mig at anmode det høie Thing om at stemme for det Undervædringsforslag, der er stillet af den høitærede Justitsminister.

Ordføreren (Fischer): Lige overfor den sidste ærede Taler, som dog maaſte ikke vil tage mig det ilde op, at jeg er bleven en lille Smule overrasket over hans Foredrag, skal jeg tillade mig at gjøre opmærksom paa, at Loven jo gjælder om Hundene i Kjøbenhavn, og at det tilstrækkelig tydelig staar i det Vædringsforslag, som det ærede Medlem selv har været med til at stille, at det paaligger Cierne af Hunde, der gaa løse i Kjøbenhavn, at give Erstatning osv. og hvad det er, at Hunde gaa løse i Kjøbenhavn, kan der jo fornuftigvis ikke være nogen Tvivl om. At det kan være en Mangel, at den samme Lov ikke tillige omfatter f. Ex. Frederiksberg, er klart; men den samme Mangel vil man saae, hvis man saar en Lov, som gjælder for Kjøbstæderne; thi disseſes Grændser støde jo op til Landkommunernes Grændser, og det samme Forhold, som kan komme tilstede her i Kjøbenhavn, at en Hund løber fra en